

Joachim Schnobel

**Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Joachimus Schnobelius, I. U.
D. & Professor ad Piam & devotam Resurrectionis Jesu Christi meditationem
Omnes omnium ordinum Cives Academicos Sedulo invitat & exhortatur**

Rostochii: Kilius, 1643

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn734811551>

Druck Freier Zugang

RU. Progr. 1643

1) Joachim Schnobel

2)

3) Mein. Rakne

4) Joch. Stockmann

PROGRAMMA

Quo
RECTOR

Academiae Rostochiensis

JOACHIMUS SCHNOBE-

LIUS, J. U. D. & Professor

ad

Piam & devotam

RESURRECTIO-

NIS JESU CHRISTI

meditationem

Omnes omnium ordinum Cives

Academicos

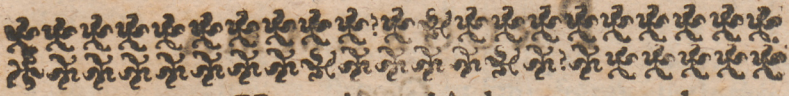
Sedulò invitatur & exhortatur.

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. XLIII.

Xperientiâ docemur, hunc esse rerum ordinem, hanc seriem immutabili velut lege decretam, ut, sicut nubila serenitas, tempestatem turbidam æquoris malacia, sic labores justorum & cruciatum innocentium honor ac voluptas consequantur. Cui rei firmandæ non opus est in scenam producere *Αλεξινικον* & monstrorum domitorem Herculem, cui post incredibiles & difficillimos labores priscorum Poëtarû fabulosis Carminibus impensè decantatos tandem sopito Junonis insensissimæ odio adscensus in cœlum & immortalitas superiorum contigisse proditur. Nec Augusto Imperatore, qui bellis civilibus externisq; magno labore ac prudentia confectis & compositis, pacem terra mariq; obtinuit, ac volentibus Romanis divinâ quadam reverentiâ & honore conspicuus securè & quietè imperavit, indigemus. Papiros quoq; Fabios, Scipiones, Æmilios, Marios, & omnes laboribus, periculis & curis juxtâ ac victorijs, honoribus & felicitate inelytos è ruderibus veteris Romæ accersere neutiquam necessarium existimamus. Ipsæ Sacræ litteræ eorum, quæ tenenda, sequenda, vitanda sunt, Pandectæ
fatis

satis exemplorum nobis suppeditant, quibus, quanto sudore, quot ærumnis & periculis veratandem quies & gloria obtineatur, abundè erudimur. Non fieri poterat Ægypti princeps & à Rege proximus Josephus, nisi priùs in puteum angoris demersus, peregrinis mancipatus & in squalido carcere tres annos cum miseria maxima detentus fuisset, licet probitate sua nulli secundus secundam & ad nutum fluentem fortunam ab ineunte ætate mereretur. Quid ærumnosius & calamitosius fuit Davide, cum Saulis fugeret iram, & instar mortui canis ac pulicis vilissimi despiciatui esset omnibus, & mortem sæpius intentatam quavis hora sibi imminentem velut inter sacrum & saxa metueret? Hujus licet integritas divino cordi cognata esset, non tamen nisi post varios casus & tot discrimina rerù ad dignitatis regie fastigiù fuit euectus. Non licebat Jobo majorem pristinâ intueri fortunâ antè, quàm ruinam domus, clades suorum, & seipsum invidia ludibrium ac mortalium foedissimù vidisset ac expertus esset. Hujusmodi plura sacer codex nobis depingit, ut nemini ad augusta patere aditum nisi per angustias, nulli ad aliquod humanae sortis oblectamentù & decus, nisi dolore maximo antea exercitus & in ignominiam imò fermè in nihilum redactus sit, accessum dari statuamus.

Ita enim agit summus rerum moderator: ita visum ipsi fuit perpetuò, quasi materia deesset erigendi, nisi dejiceret; copia sanandi, nisi vulneraret; gloria exaltandi, nisi premeret; virtus illustrandi, nisi attenuaret; occasio resuscitandi, nisi morti daret. Tantum calamitatis mysterium ut eò minùs cogitationes nostras turbet, filius ipse Numinis divini, Patri essentiâ, æternitate & gloria æqualis cum ad redimendum genus humanum orci faucibus & flammis in æternum, mancipatum carne nostra indutus se accingeret, & vicem nostram subiens cuncta nobis adversa profligaturus, ac pedibus suis nostrisq; subjecturus, sibiq; regnû & nomen incomparabile comparaturus esset, priùs in miseriam calamitosissimam demergi, & omni fermè cruciatuum genere affligi & coangustari voluit. Proдите enim filia cœlestis Solymæ è claustris vestrarum cogitationum, respicite in omnes mundi angulos, in omne ævum hujus universi, & videte, num dolor aliquis cujusquam tantus fuerit, quantus fuit hujus viri dolor tunc temporis, cum gladius divino jussu elevatus eum feriret, vis & potestas tota tenebrarum adversus illum insurgeret, angores inferni animam immensa crudelitate torquerent, corpus vinculis constrictum, pugnis percussum, flagellis spinisq; laceratû clavis per-

perforatum cruci tandem ipsi affixum penderet,
fama mendacis, contumeliosis, fannis extremè
laboraret, nihilq; ex omnibus, quæ quidem in
hominibus dicuntur bona, nec amici ulli, qui
hanc sortem miserarentur, multò minus socii,
qui levarent ac opitularentur, adessent. Ludus
certè jocusq; sunt in unum velut acervum con-
gesti omnium dolores etiam exquisitissimi præ
cruciatibus, quos animam corpusq; Christi nul-
lo suo merito ad expianda scelera nostra, placan-
dum iratum Patrem, & damnationem hominum
abolendam senserunt, quorum gravitate & ve-
hementiâ victus sanguinè sudavit, mutationem
voluntatis paternæ tristi lamentatione expetiit,
& in cruce inter suspiria & clamores, quibus se à
Patre desertum & velut abominabile piaculum
relictum querebatur, tandem spiritum emisit.
Ingens & infinitum fuit quod passus est, labor, do-
lor, hostis, nullius viribus perferendus, nullius
robore sustinendus, nullius astu aut virtute do-
mandus ac vincendus. Sed ita res & conditio
nostra ferebat, ut nusquam daretur locus præ-
furiarum infernalium tormentis, quæ nos mane-
bant, quò fugeremus, nisi tot ærumnis, labori-
bus, ac nece suâ æternus hic Dei filius obstru-
ctam ad cælum viam & vitam immortalem re-
cuperandam, prostratis ac deletis tortricibus fu-
turis

turis patefecisset. Hoc vero facto, immensa jam
gloria decoratus VICTOR in regno Patris sui
triumphat. Non enim fieri poterat, ut fons &
Princeps VITÆ Morti penitus occumberet, ab
eâq; absorberetur, & sanctissimus ab omniq;
labe peccati secretus corruptione periret. Quam-
vis igitur emisso Spiritu corpus exanime monu-
mento includeretur, per biduum tamen in eo
saltem retentum luce prima diei tertiæ vitæ do-
natum pristina resurrexit. Quantò verò gravior
ejus fuit cruciatus quàm aliorum, tantò majora
illum finitum beneficia & præmia sunt sequuta.
Quicquid enim humanogeni adversum erat,
sanguine ejus velut diluvio quodam inundatum
& extinctum, ac amissa gratiæ divinæ aura, quæ
in æternum viveremus, nobis reddita ac restitu-
ta. Nec enim ipse solùm judicio ereptus divino
perennem sortitus est vitam, verùm etiam nobis
æternæ morti addictis immortalitatem partam,
è sepulchro reduxit. Sic igitur Populū sibi novū
sub novi fœderis lege formavit, & silentibus infe-
rorū portis regni illius, in quam ab æterno missus
erat, possessionem optimā maximā velut victor
longè gloriosissimò arripuit & stabilivit. Hoc est
illud regnum, quod velut saxum ex alto lapsum
non Satanae solùm arces & palatia, sed universa

in judicio totius orbis & universi mun-

171

11

mundi hujus regna, adeò ut Reges Maximi tacito quodam horrore illud reformident, comminuit ac sibi subiecit, specie quidem humile, potentia verò, virtute & honore supra vim & sublimitatem omnium, quæ vel magnitudine vel opibus vel robore gloriantur. Hoc est illud regnum, in quo, licet ubiq; gentes fremant ac tumultuentur, Pax perpetua floret, Pacisq; fructus Justitia, Securitas, & sincera Voluptas populum ei subditum sine fine ornant, comitantur, oblectant. Hoc regno ipse nunc adeò delectatur, ut delicias suas in eo solo positas affirmet, in eo amplificando, tuendo, ornando nihil faciat reliqui, fidelesq; ejus incolas in consortium suæ gloriæ felicitatisq; recipere gaudeat & studiosè annitatur. Cujus rei modò recensitæ cum hodie recolatur memoria, nostrū omnino est, relictis reb9 devoto pectore nostro Servatori gratulari, eumq; redivivum ac de victis Principibus tenebrarum triumphantem laudibus, non quantis debemus, sed quantis possumus, salutare. Salve igitur Semē benedictū; Lux & Salus gentiū: Salve Sol justitiæ: Salve nostra Sapiencia, nostra Redemptio: Salve Victor, Triumphator maxime: Salve Rex gloriæ: Salve Rosa Paradisi, Virga florida Aaronis, Germen vivum Jessæ: Salve noster Pontifex & in-

ter-

recessor: Salve Spes nostra, Rupes & præsidium
tutissimum: Salve Pastor, Medice, Frater fidelis-
sime! O te pacis Principem, Sanctitatis Ducem,
Patientiæ datorem! Invisè, quæsumus, clemen-
ter populum tuum, & concede, ut qui litibus ac
odiis hæctenus sepulti, ac bellis quasi indurati
fuerunt, ad Concordiam & Pacem denuò colen-
dam expergiscantur; qui peccatis involuti &
veteri fermento malitiæ & nequitæ inter nos
tumefacti jacuerunt, ad vitæ melioris sincerita-
tem & veram sanctitatem resurgant; obruti verò
malis & calamitatibus hujus sæculi spe liberatio-
nis futuræ, gloriæ ac æternæ beatitudinis ad pa-
tientiam subinde evigilent ac erigantur. Tibi
cum æterno Patre ac Spiritu S. sit laus, honor &
gratiarum actio in infinita secula. Hæc & quæ
multò uberius de hoc argumento in ædibus sa-
cris publicè docebuntur ut singuli Academiae
nostræ Cives piè devotèq; secum meditentur, &
de tenebris sæculi plusquam Ægyptiacis trans-
cundo ad cœlestem tendant patriam credenti-
bus & piis promissam, fideliter eos monemus
& si fas est, obtestamur. P. P. Rost. 12, April.

Anno M. DC. XLIII.

56 (0) 56

piamus & colamus, si præ
lytron, quod in se ipso, redi
lutis causa, persolvit, grat
mus, ac iusta lance ponder
mus. Si seriâ pænitentia cu
Adami exuvias abjiciam⁹, &
novum induamus hominem
tistites sacra facturi *enēs enēs*
mabāt, procul hinc, procul
sublimiora nulla sunt sacra,
Genethliaca, quare & hinc p
sacris penitus absint, quomo
fanaturi. Non reperiantur
contemta, vel imprudenter
huic festo debita religione, in
consueverunt, ita & perre
reperiantur qui publicis con
tas horas chartæ, aleæ, comp
pendant, & hoc ipso tempore
te Angelorum choro, illud
EXCELSIS ingeminari pa
& Cyclopicis clamoribus &
bus fora & plateas implent, q
meliorem mentem precamu
madversiones denuntiamus;
submissè invocamus, ut qua

m illud
stra sa
gnosca
estime
veteris
n anno
im An
procla
Atqui
dierna
& hisce
a pro
oterve
ammâ
ere, ut
Non
estina
s, im
cinen
A IN
torii
oati
nibus
s ani
UM
nes
cio